

Обляхна го свеж нощен вятрец, напоен с мирис на росен. Ясночер-
вен, огромен месец изникваше зад потъмнелия силует на крепостта,
която се извисяваше в далечината. Хълмове и долини мълчаха, застина-
ли в царствена тишина, потънали в таинствени сенки. В далечината
Хебър блескуваше като сребърна жичка, ридовете чезнеха призрачноси-
ни.

Асен отправи жадно взор към тъмния черен силует.

Дали там бяха вече успели да нахлуят гръцки войски? Това щеше
да бъде съдбоносно за него. Българите трябваше на всяка цена да из-
преварят комненовите пълчища, за да не бъдат заградени от всички
страни, при едно желание на гърците да ги обхванат като в клещи. Със
сигурния заслон на крепостта зад гърба си, те щяха да могат да раз-
движат в изкуствена игра куманската конница. Дано крепостта можеше да
се вземе откъм изток. Дано реката не беше придотла много... Но там,
между тия ридове и реки, не ги ни чакаше спотаена Комненовата вой-
ска? Ако можеше да се заобиколи откъм юг. По-безопасно щеше да бъде.
Задето гърците неизбежно настъпваха откъм изток, край десния бряг на
Хебъра...

Царят внезапно спря.

Този чуден шум! Той отново долепи ухо до земята. Росните треви
намокриха лицето му. Звукът личеше все по-ясно. Сякаш хиляди води
плонсчеха в стройната песен някакъв стар, познат напев. Той продъл-
жи да се лута из гората, върна в низината лагера на куманите, слезе
към тях. Стражите го познаха отдалеч и го препушаха с почитително вдига-
не на сулицата.

Колкото повече слизаше надолу, толкова повече шумът ставаше по-
ясен. Тук таме се прекъпваше в останки от стари основи, минаваше край
полуразрушени зидове, които се издигаха зловещи и черни в звездния
сумрак. Личеше си, че някога това е било древно селище. Изведнъж той
спря. Пред него стоеше старинен храм с жубави, стройни колони. В дъ-
ното на храма се откриваше, полузакрит от шумата, вход на пещера. От